

ENTRANCE PRESENTA

LA CASA SIN BERNARDA

VERSIÓ I DIRECCIÓ **PAULA ERRANDO**
A PARTIR DE **FEDERICO GARCÍA LORCA**

“Vull abraçar-les a totes,
treure-les d’aquella casa
i ballar plegades fins que
es faci de dia.”

JÚLIA BELTRAN
‘QUAN ARRIBIN ELS MARCIANS’

“Elimina personatges i es queda
amb la poètica de Lorca, tan
indestructible com la de Shakespeare
o Espriu. Les actrius no caldria que
es moguessin. La dramaturgia és tan
fina que ho aguantaria tot.”

ANDREU GOMILA
‘TIME OUT’

“Si us plau, que alguna
sala la recuperi i els hi doni
l'oportunitat d'enfrantar-se
a un públic més ampli.”

JORDI BORDES
EL PUNT AVUI

BERNARDA FORA DEL RING

“La casa sin Bernarda” és una versió actualitzada del clàssic de Lorca centrada exclusivament en les filles de Bernarda. Paula Errando, directora i dramaturga, canvia el punt de vista i ofereix una mirada més feminista de l’obra. Cedeix tot el protagonisme a les filles, que són les úniques veus de la història.

70'

+12

AMB. **JÚLIA BARCELÓ / JUDIT CORTINA / MARIONA IBÁÑEZ / ALBA SÁEZ / PAULA JORNET**

LA IDEA

“La casa sin Bernarda” és una reescriptura de la peça de Lorca.

Ens descobreix una història nova en la qual el personatge que dona nom a l’obra ha desaparegut.

Paula Errando no afegeix text nou, però suprimeix quatre personatges; dos d’ells han estat eliminats sense deixar rastre (María Josefa i La Criada), i els altres dos (Bernarda i Poncia) han desaparegut com a personatges, no obstant això, la majoria de les seves rèpliques les han absorbit les filles.

Tot i que es manté la poètica de Lorca, la versió resulta molt més irònica i contemporània.

L’important no és Bernarda com a personatge, sinó la influència que ha exercit com a mare sobre les seves filles. La casa ja no és aquella presó imposada per una mare patriarcal, sinó que representa la pròpia acceptació de les regles i també el seu qüestionament.

La reescriptura continua en la posada en escena. Es tracta d’un espectacle que parla de com ens comportem davant l’autoritat opressora, si optem per mantenir-nos fidels als nostres desitjos o la por fa que ens dobleguem. Errando s’endinsa en el sentit de l’obra de Lorca, utilitza l’obra per parlar de les seves pròpies preocupacions sobre el comportament humà, i particularment el femení. En escena, les actrius no interpreten, sinó que encarnen a les germanes Alba. Parlen, al cap i a la fi, d’elles mateixes, i ho fan des de la veritat.

EL CONTEXT

“La casa sin Bernarda” és un duel dialèctic. Les cinc germanes estan literalment tancades en un espai escènic del que no poden sortir durant l’hora i mitja que dura l’espectacle. Habiten un lloc que ens remet a estius interminables, a llargues migdiades d’estiu en què els adults ens obligaven a quedar-nos a casa sense poder penetrar al mar... I són les reixes, les evidències de no tenir sortida, el que converteix aquest espai dolç en un lloc tràgic.

L’espectacle situa l’acció als anys noranta evocant l’imaginari de l’adolescència de la directora; les cançons, les modes amb les quals ella mateixa va créixer. Un món on encara no hi havia tanta connectivitat digital.

La proposta de direcció és explicar la història d’aquestes dones, una història tradicionalment vinculada a l’Espanya més negra, des de la lluminositat i el desig per viure. Paula Errando vol trobar la fórmula entre la duresa de la manca de llibertat i l’explosió de la pubertat a través d’un llenguatge escènic esclaridor, transparent i honest.

“La casa sin Bernarda” dialoga artísticament sobre el fonamentalisme ideològic, el sotmetiment de les filles al codi moral imposat per la família o la comunitat, el suïcidi adolescent, la pèrdua de la virginitat i la definició del jo a l’entrada en l’edat adulta.

<https://www.youtube.com/shorts/LIHpZOxhpCw>

SINOPSI

Aquesta és la història sobre el tancament i l'opressió de cinc dones joves i sobre com cadascuna d'elles fa front a aquesta situació.

Es tracta de cinc dones que s'enfronten a una guerra interna entre dues forces oposades que lluiten constantment: el seu costat instintiu reclama llibertat i el seu costat social troba subterfugis per poder habitar la norma. Totes reclamen la seva llibertat; quatre d'elles ho fan sense aixecar la veu i una, Adela, ho fa en una guerra cos a cos.

Per ella no existeix cap subterfugi, només existeixen el seu instint i la força de la passió, que la fan impermeable a la norma. De fons, ressona l'abast dels llegats familiars i del parany forçosament explosiu que podem trobar en els règims opressors, fonamentalistes i patriarcals del món actual. La lluita d'aquestes dones per transformar la seva situació de tancament obre la possibilitat d'una existència plena de vida.

FOTOS DE L'ESPECTACLE

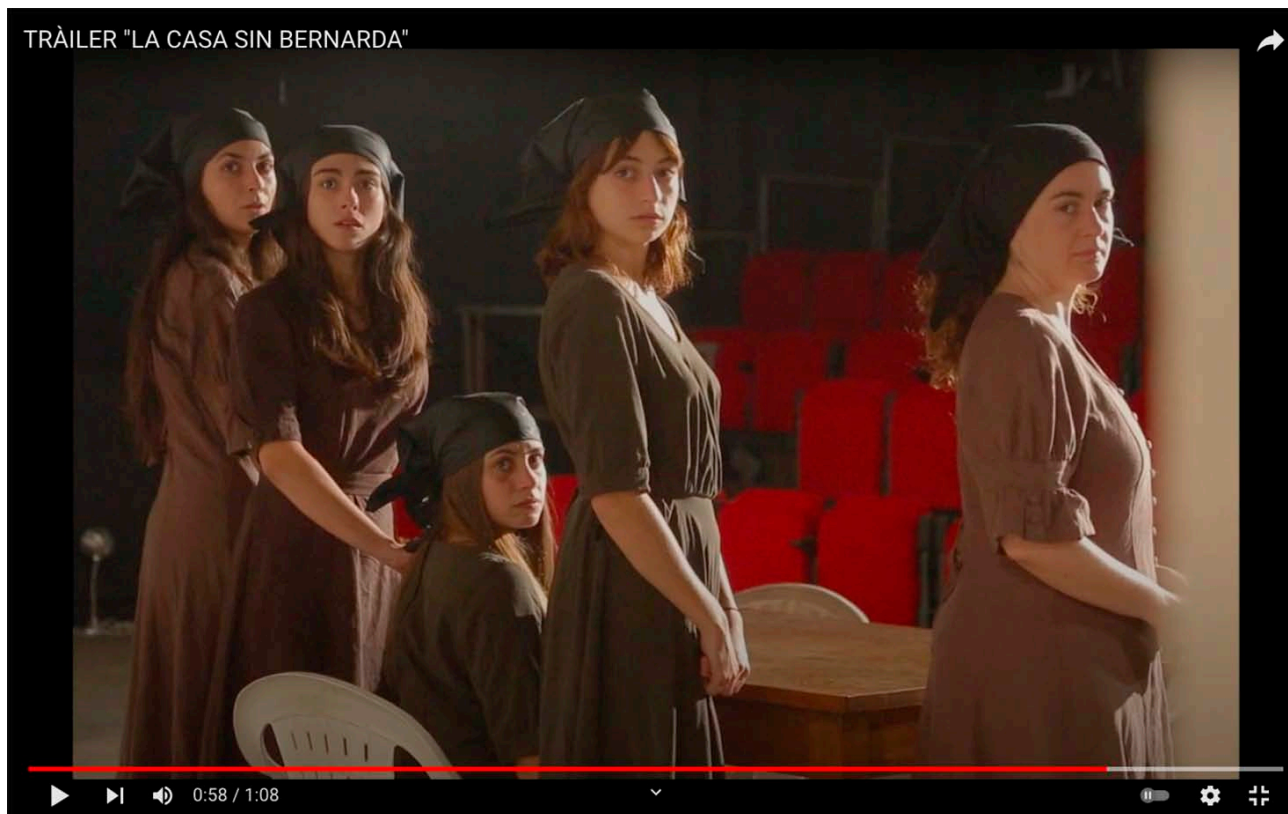

TRAILER

https://www.youtube.com/watch?v=__IORLa7kDE

PAULA ERRANDO

Paula Errando, 1983. Diplomada en Art dramàtic al 2005 i en Humanitats al 2014, inicia la seva carrera com a actriu participant a la pel·lícula 'Teresa, el cuerpo de Cristo' de Ray Loriga (2006) i l'any següent protagonitzant 'El sí de las niñas' de L. F. Moratín. Fetes aquestes incursions en el món de la interpretació, Errando s'interessa per la direcció teatral i treballa a les ordres de Carles Alfaro com ajudant de direcció des de 2006 fins al 2013 en cinc muntatges ('El Portero' al Teatro de la Abadía, 'Tío Vania' al CDN, 'Traició' al Teatre Lliure, 'José K' estrenada a la Sala Planeta i 'L'Estranger' al Teatre Lliure) i al 2014 realitza l'ajudantia de direcció de 'Las dos bandoleras' dirigida per Carme Portaceli al Teatro Pavón. Just en el moment en què pretenia fer el salt a la direcció, un projecte familiar anomenat Palo Market Fest, es creua en el seu camí i decideix sumar-s'hi; actualment dirigeix el departament de patrocinis i la programació cultural. 'Una obra sense actors', estrenada al gener de 2018 a la Sala Beckett, és la seva opera prima.

ENTRANCE

La companyia ENTRANCE sorgeix de l'energia de tres dones: Paula Errando, Lola Errando i Mariona Ibáñez.

Les seves trajectòries les porten per àmbits diferents (art dramàtic, humanitats, cinema, educació) i es tradueixen en formar-se, experimentar, reflexionar i seguir actuant per incidir en cultura de la ciutat. Al 2018 comparteixen l'experiència d'"Una obra sense actors", muntatge estrenat a la Sala Beckett al mateix any.

El projecte es desenvolupa al laboratori de creació jove Els Malnascuts, amb l'objectiu d'investigar noves formes d'expressió a través de l'aparell teatral. El que es plantegen avui amb el projecte "La casa sin Bernarda" és redescobrir la vigència del text canviant el punt de vista i atenent a les veus més joves de la història: les filles de Bernarda.

Volien endinsar-se en el sentit de l'obra per interrogar-se a elles mateixes i al públic.

CRÈDITS

AUTOR

Federico García Lorca

ADAPTACIÓ I DIRECCIÓ

Paula Errando

DISSENY DE LLUMS

Lola Errando

ESCENOGRAFIA

Paula González

VESTUARI

Carmen Errando i Vera Moles

MOVIMENT

Ester Guntín

DIGGER

Marina Herlop

EFFECTES SONORS

Borja Ruiz

PRODUCCIÓ

ENTRANCE

AJUDANT DE DIRECCIÓ

Clara Sans

AJUDANT D'ESCENOGRAFIA

Marta Calderón

AJUDANT DE PRODUCCIÓ

Sara Risco

TÈCNIC DE SO

Mireia Montane

INTÈRPRETS

Angustias: Júlia Barceló

Magdalena: Judit Cortina

Amelia: Mariona Ibáñez

Martirio: Alba Sáez

Adela: Paula Jornet

FOTOS

Lola Errando i Kiku Piñol

VÍDEOS

Celia Giraldo i Carmen Aumedes

DISSENY GRÀFIC

Pau Bonet

MANAGEMENT

Biel Martínez

AGRAÏMENTS

Clara Aguilar, Miguel Ferré, Ramón Gurillo, Maria José Villalonga, Andrés Herrera, Joan Solé, Garru, Isabel Pizarro, Gerard Argemí, Didak Fernandez, Rosa Galbany, Neus Masferrer, Carles Besa, Enric Sans, Ana Cortés, Enric Auquer, El Flaco, La Muriel, Nau Ivanow

CONTACTE

Biel Martínez
Management Catalunya i Espanya
686 458 546
entrance.teatro@gmail.com

Mariona Ibáñez
Comunicació i premsa
699 331 416
marionaibanez@gmail.com

INSTAGRAM: @entrance.teatro

YOU TUBE: Entrance Teatro

ENTRANCE